

HOYARIN

5-6 2014-cü il

Nağıl vaxtı

ƏN GÜCLÜ HEYVAN

(Macar nağılı)

Bir dəfə yaşadıkları meşədə ayı ilə canavar üz-üzə gəldilər. Canavara diqqətlə baxıb dedi:

-Sənin dərin deşilib, de görüm hansı heyvanla dalaşmısan?
Canavar zarıya-zarıya dedi:

-Eh, heyvan olsaydı nə dərdim var idi ki? Məni bu halda insanıdır.

Ayı qəhqəhə çəkib güldü:

-Necə, necə, insan? O, yeni bu qədər güclüdür?

Canavar yanıqlı-yanıqlı uladı:

-Hə, hə, yer üzündə ondan güclü heyvan yoxdur.

Ayı təəccübləndi:

-Ola bilməz, axı insan çox zəifdir.

-Yox, yox. Gecə acından ölürdüm. Ehtiyatla kəndə getdim ki, bir qoyun tapıb yeyim. İtlər mənim hənirimi duyub hürdülər. Evdən çıxıb mənim üstümə cumdu. Quyuğu ilə (onlar buna qınc deyirlər) məni elə vurdu ki, ağrıdan az qala ölmüşdüm. Bir zərbəyə qaçıb canımı qurtardım.

Canavarın bu sözlərini dinləyən ayı dedi:

-Doğrudur, mən indiyəcən insanla üz-üzə gəlməmişəm. Mən sənə söz verirəm ki, onunla rastlaşanda parça-parça edəcəm.

Onlar mərc gəldilər. Ayı dedi ki, insanın canını ala bilsən, sənə bir dovşan ovlayıb verəcəm.

Onlar birlikdə gizlənib insanın yolunu gözlədilər. Elə bu vaxtda qırda bir uşaq görüldü. Ayı soruşdu:

-İnsan dediyin budur?

Canavar dedi:

-Yox, bu, hələ uşaqdı, böyüyəndə in olacaq.

Onlar bir az da gözlədilər. Birdən yerinə bir qoca kişi sataşdı. Ayı onun qanına cummaq istəyəndə canavar dedi: -Bələsmə, bu, vaxtilə insan olub, indi isə alib əldən düşüb.

Elə bu vaxt cavan bir oğlan fit çala-çala meşəyə sarı gəlməyə başladı. Canavar canla, - Bax, insan budur, - deyib qurtuldu.

Ayı yola çıxıb insanın üstünə cumdu. İnsan oğlan tapançasını çıxarıb ayıya bir zərbə güllə atdı. Sonra qılıncını çıxarıb onun qanına cumdu. Zərbələrə tab gətirməyən ayı qaçıb canını qurtardı. Meşənin dərinində canavarı görüb dedi:

Mən sənə kök bir dovşan borcluyam.

İnsanın üstünə cummaq istəyəndə canavarın qanından mənə tüpürməyə başladı. Onun zərbəyə qıncı göz kimi dərimi yandırdı. Ancaq mən hələ harasıdır? Qaçıb canımı gücləndirdim. Mən xəcalətdən ölürəm. Doğrudur, mən sənə söz verirdim. İnsan da, insan canlıların ən güclüsü.

Ümumə edib işləyəni R.Y.Əliyev

Rəssam
İlqar

RAFIQ YUSIFOĞLU

AZƏRBAYCANIM

Doğma vətənim, Necə əzizsən!
Biz ləpələrik, Sənsə dənizsən.

Dağların uca, Göllərin dərin.
Aranın isti, Yaylağın sərin.

Güllərin bəyaz, Qırmızı, sarı...
Çayların axır Xəzərə sarı...

Çəmənlərin var, Meşələrin var,
Nə qədər gözəl Guşələrin var.

Hər an sən mənim Ürəyimdəsən.
Bircə yol mənə Ürəyim desən,

Göyə ucalar Şərəfim, şanı.
Sən mənim qanı, Sən mənim canım,
Azərbaycanım! Azərbaycanım!

Rəssam Afər

OD QIYMƏTİ
SU QIYMƏTİ

–Göyü satırıq
Su qiymətinə,
Suyu alırıq
Od qiymətinə...
–Başa düşmədim
Ay Qiymət nənə,
Su qiyməti nə,
Od qiyməti nə?
–Bilmirsən meğər
Bahadır bala? –
Su qiyməti çox
ucuz deməkdir,
Od qiyməti çox
bahadır, bala!

OYUNCAĞI

Babam alıb oyuncağı
Deyir: –Oyna doyun
Yepyekə bir şirdi b
Möcüzədi, sirdi bu
Başımı aldatmayın
Daha deyiləm çağa
Oyuncağın əlində
Dönmərem oyuncağı

SƏRÇƏCİK

Çox elədi
Sərçə: -Cik!
Adı qaldı
Sərçəcik...

Yağış yağır:
–Tap, tap...
Nə deyir o? –
Tap, tap!
İndicə sel gələcək
Min atını çap, çap

TƏNHA ADA

Dənizin ortasında
Darıxır tənha ada.
Ona görə sevinir
Görəndə bircə adam.

O, gələn qonaqların
Öpür qədəmlərindən.
Tək qalanda darıxır,
Köks ötürür dərinədən.

Əli sahilə çatmır,
Sular kəsib aranı.
Onun göz yaşlarından
Bu dənizlər yaranıb...

Yamanca kövrək olub
Yaşının bu çağında.
Bir gəmiyə bənzəyir
Dalğalar qucağında.

Nə yanına gələn var,
Diqqətlə bax sən ona! –
Nə üzüb gedə bilir
Adamların yanına...

Suların dövrəsində
Qəlbi tutulur oda.
Bizdən ötrü darıxır
Dənizdə tənha ada...

DARIXAN
FINDIQ KOLU

Sevib əzizləyirəm
Təzə findıq kolunu.
O isə hey gözləyir
Meşələrin yolunu.

Xeyli vaxtdır düşübdür
Dostlarından aralı.
Onun yarpaq gözləri
Həsretdənmi saralıb?!

Qəmgin-qəmgin yellənir,
Bağçada darıxır tək. –
Mən onun dövrəsində
Meşə yaradam gərək...

***

Gir bulud arxasına,
Nə xəbərdi, ay Günüm?!
Yerdə kölgəlik yoxdu,
Qaralmasın Aygünüm...

HƏR ŞƏRİN BİR XEYİRİ VAR

(Əfqan nağılı)

Ərəblərin arasında çox müdrik və ədalətli bir insan yaşayırdı. Onun məsləhətinə qulaq asanlar həmişə xeyir tapırdılar.

Bir dəfə həmin kişinin yaşadığı kənddə qərribə bir hadisə baş verdi. Bir gecənin içində kəndin bütün itləri öldü. Adamlar həmin müdrik insanın yanına gəlib itlərin öldüyünü xəbər verdilər.

-Səbr edin, hər şey yaxşı olacaq, - deyə müdrik insan onları sakitləşdirir.

Növbəti gecə kəndin bütün banlayan xoruzları məhv oldu. Yenə də adamlar ağsaqqalın yanına gəlib həyəcanla bunu xəbər verdilər. Kişi onları sakitləşdirdi:

-Narahat olmayın, bu yaxşı əlamətdir.

-Təəccüblüdür! - adamlar çiyinlərini çəktilər. İtlər kəndimizi qoruyurdular. Xoruzlar səhərin açılmağını xəbər verirdilər. Onların bir gecədə ölməsində yaxşı nə var ki?

-Möcüzəli, gizli işlərdən ancaq Allah xəbərdardır, - müdrik insan dilləndi. - Biz

o qədər elmlə deyilik ki, hər şeydən başımız çıxsın.

Üçüncü gecə kəndin adamları tonqal yandırmaq istədilər. Ancaq nə qədər çalışdırsa, məqsədlərinə nail ola bilmədilər. İnsanlar dua eləməyə başladılar. Dedilər ki, hər şey Allahın əlindədir. Bizim sirli işlərdən başımız çıxmaz.

Elə bu vaxt amansız düşmən qoşunları hücum elədilər. Onlar kəndləri qarət etdilər, yandırdılar. Əsgərlər həmin kəndə yaxınlaşanda dayanıb öz aralarında məsləhətləşdilər. Dedilər ki, bu kənddə nə işıqlar yanmır, nə də itlər hümmür, nə də xoruzlar banlamır. Yəqin ki, bu kənddə heç kəs yaşamır. Kənd bomboş, evlər bomboşdur. Belə kənddə bizim nə işimiz var axı? Əsgərlər bu söhbətdən sonra geri qayıtdılar. Kənd isə hücumdan, qarətdən, yanğından xilas oldu. Sən demə, müdrik insan düz deyirmiş: "Hər şər-də bir xeyir var..."

